

Mořešum 3

“Fahime, ty sis měl otevřít tavernu. Nikdy jsem nepil lepší kávu jak u tebe. Až tě podezírám, že do ní leješ něco z těch tvých lahviček, co tu máš všude poházený”, řekl Sagir pozorující reakci zachmuřeného barbara.

“Kdyby ti tam nalil ty dryáky, tak ti slezou všechny chlupy z nohou, naroste modrý fous a nakonec z tebe bude nejhezčí trpaslík široko daleko”, přitaká vážným tónem Tufik a po očku sleduje oba bratry z Al Sukhuru.

“Moc mluvíš elfe. Abyš nepřišel omylem o ty dvě ušatý ozdoby, co ti rostou z hlavy”, zabručí Āge a přihne si z korbele piva.

Tufik se zajikne jak malá holka a vystrašeným hláskem prosí Āgeho: “Omlouvám se příteli, nechtěl jsem se tě nijak dotknout. Všichni tu víme, že o svůj vous pečuješ víc než o svoji sekeru, potíráš jej nejdražšími oleji a jeho hebkosti se nevygrovná ani cudný klín mladé, krásné a neposkvrněné lazebnice.”. Āgeho rysy ztvrdly, velkým douškem vyprázdnil svůj korbel zatímco černé oči propalovaly drzého elfa skrz na skrz. Když hliněný korbel dopadl zpět na stůl a rozsypal se na střepy, všem bylo jasné, že to Tufik zase jednou přehnal. Bratr Stig pohotově šoupl svůj zpola vypitý korbel Āgemu pod vous a jemně dodal: “Vyser se na něj, zatím se hovno předved, tak dělá ramena”. Všichni čekali v napětí, kam tahle zbytečná rozmlůška povede.

Ticho zcela neočekávaně přerušil chodec Násim. “Ty, Fahime, jakže přesně funguje ten náhrdelník?”

Všichni se jako jeden muž otočili na Násima a o chvíli později na Fahimovu hrud'. Narab Hakshakův zub modře opaleskoval ve žlutém světle lucerny.

“Je blízko.”, celkem zbytečně zašeptal Kadir. Sedm párů uší se snažilo zachytit sebemenší zvuk, který by prozradil, kde se Narab právě nachází. Je v domě? Prošel zrovna ulici? Nebo se brodí po kolena ve spláškách pod jejich nohama kdesi v katakombách Arkúše?

Násim prstem ukázal vzhůru a jemným pohybem nakreslil do vzduchu střechu. Āge pohledem nasměroval Stiga s Kadirem k dveřím do ulice, Tufika a Sagira ke schodům do podkrovi a Násima s Fahimem k zadnímu vchodu. Āge se naposledy podíval na zub a pokývnutím spustil akci...

Zahlédl jen šmouhu. Přeskočila ze střechy na střechu a zmizela za rohem do vedlejší ulice. “Copak lidi v noci nespi?”, pomyslel si Stig, přidal do kroku a nevybíravě si razil cestu vpřed. Za rohem okamžitě pohlédl ke hvězdám a jen tak tak si všiml vlajícího pláště, než mu zmizel za dalším rohem. “Vysrat se na všechny habány světa! Musíme běžet Åge, nebo ho nadobro ztratíme!”

“Na, vybij to a hodně štěstí!”. Násim odšpuntoval flakónek s modrou tekutinou a na jeden hlt ho obrátil do sebe. Vzápětí ji málem vrátil Fahimovi na škorně. “Pach shnilých brambor, co jim na tom tak vadí?”, pomyslel si Fahim, když tiše zavíral dveře do dvora. Upřeně pozoroval zub na náhrdelníku, který celkem rychle ztrácel modře zbarvení. “Vi o nás. Vi, kde jsme a že po něm jdeme. To bude ještě zajímavé.”, řekl si sám pro sebe Fahim a jal si chystat suroviny pro výrobu nového lektvaru.

Už podruhé si málem zvrtl kotník, když šlápl na rozpadlou cihlu. “Sakra, jak to jenom v té tmě dělá?”, zafuněl Tufik a na poslední chvíli si rozmyslel skok na střechu přes ulici. “Musíme se rozdělit, snad jeden z nás bude mít větší štěstí. Nemůže nás sledovat oba naráz!”. Všiml si napnutého lana a elegantně přes něj přeběhl. Narab se sice vzdálil, ale teď evidentně sám hledal kudy kam. Tufik udělal čtyři rychlé kroky, v otočce vytáhl z pod kabátce ostrou hvězdicí a vrhl ji na siluetu patnáct sáhů před sebou. Tupě cinknutí prozradilo, že minul.

Kouzelníkem projela silná bolest. “Myslel jsem si, že znám tohle město skrz naskrz”, procedil mezi zuby Kadir. Znovu zaostřil svoji mysl a ... zmizel. “Ještě snad třikrát a pak hezky po svých. V téhle čtvrti neveselá představa.”. Kadir se rozhlédl. Pokřivené siluety se stáhly do všudypřítomných stínů. “Pohni se už! Ukaž mi, kde bydlíš!”, hypnotizoval Kadir stojící siluetu na vzdálené střeše a potlačoval nutkání se ohlédnout za sebe, kde cítil pobudu s dýkou. V posledním záblesku myslí uslyšel překvapený šišlavý výkřik...

“Je pryč, Tufiku”, pronesla co nejklidnějším hlasem Aida, když se všichni shromáždili zpět u Fahima. “To mi nemusíš říkat, nevypíchl jsem si oko a narazil jsem si žebra a ně hlavu.”. Nikdo neměl odvahu pohlédnout Tufikovi do očí. “Co? Co jste všichni tak sklesli? Utekl nám, no a co? Příště toho parchanta chytíme.”

“Marwa je pryč. Byla to bouda. Věděl, kde jsme, celou tu dobu nás zaměstnával, aby jeho kumpáni mohli v klidu navštívit naši skrýš. Je mi to líto, Tufiku.” Tufik se beze slova svezl do křesla. Má jeho Marwu a on neví, kde je.

Do ticha promluvil čaroděj Kadir. “Je naživu, to vím zcela určitě. Viděl jsem ji ve svém ‘vidění’. Je se Sadii, postará se o ni. Kdyby chtěl, mohl Marwu rovnou zabít. Ale neudělal to. Zřejmě má jiné plány, které mu stále můžeme překazit! Sledoval jsem ho ‘přiskoky’. Neměl šanci mě vidět. Jsem si jist, že utíkal směrem ke svému doupěti, takže teď bude pátrání jednodušší. Zítra vyrazíme do ulic. Fahimův náhrdelník nám pomůže. Dostaneme ho. A zaplatí...”.